

[Gunnar Fog-Petersen.]

fældet er, hvis den høje Regering vilde betro Landstinget den saglige Udarbejdelse af nogle flere og nogle vigtigere Lovforslag, end Tilfældet er nu. Det er jo saaledes, at alle Lovforslag med politisk Indhold helst skal behandles først i Folketinget, og i Regelen kommer de først her, naar de er færdigbehandlet. Landstinget har da øvet sin Indflydelse paa dem gennem Partimøderne, men jeg tror, at Landstinget som Led i vor Forfatning kunde komme til at betyde noget mere, end det gør for Øjeblikket — jeg bortser fra den udmærkede Indflydelse, som saa mange af Landstingets ærede Medlemmer i Partimøderne har paa deres Meningsfæller —; det kunde komme til at betyde noget mere, hvis de skiftende Ministerier vilde regne med det som den Kendsgerning, det er, og i højere Grad lade det øve sin Indflydelse paa Lovgivningen.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Finansloven for Aaret 1928—29.

J. V. Christensen: Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om han kan sige noget om, hvor langt fremskredet Arbejdet er paa den Del af den sjællandske Midtbane, som ligger mellem Hvalsø og Frederikssund. Det er et Spørgsmaal, som interesserer en ikke ringe Del af Befolkningen i de Egne af Sjælland.

Josiassen: Det er ikke for at udbyde den politiske Debat, at jeg har begæret Ordet, men det er foranlediget ved, at jeg for kort Tid siden forsøgte her i Tinget at fremdrage et lokalt Spørgsmaal af ikke ringe Interesse for den Egn, som jeg stammer fra, og at det paa Grund af forskellige Omstændigheder blev henlagt til i Dag.

For kort Tid siden behandlede vi i dette høje Ting et Lovforslag vedrørende nogle Ændringer i Loven af 4. Oktober 1919 om Len og Stamhuse. Under den Sags Behandling fandt den højtærede Justitsminister sig foranlediget til at udtale meget anerkendende Ord om Lensnævnets Virksomhed i de Aar, der er gaaet siden Lovens Tilblivelse. Ministeren udtalte

bl. a., at Lensnævnet havde vundet Anerkendelse hos Besidderne. Jeg vil hertil sige, at jeg vilde ønske, at man i alle Tilfælde, ogsaa fra den anden Parts Side, kunde have været lige saa veltilfreds. Jeg tænker her paa Brugerne af den Jord, der afløses fra Majoratsbesiddelserne. Desværre er det ikke saaledes. I hvert Fald vil jeg fremdrage et Eksempel, for hvilket Lensnævnet efter min Mening ikke fortjener Ros.

I Henhold til Lov af 4. Oktober 1919 om Lens og Stamhuses Overgang til fri Ejendom var Stamhuset Benzons, der ligger ca. halvanden Mil fra Grenaa, pligtigt at aflevere ca. 68 ha Land, som skulde anvendes til mindre Jordbrug. Nu var Stamhuset Benzons ikke i Stand til at aflevere dette Jordareal paa Grund af, at dets Jorder ikke egnede sig til mindre Jordbrug, Jorden var af for ringe Kvalitet. Besidderen af Benzons skaffede da Afløsningsjord til Veje fra Herregaarden Hessel, der ligger ca. en halv Mil fra Grenaa, og hertil fik han Lensnævnets Godkendelse. Denne Herregaardsjord blev den 1. August 1923 ansat til en Grundværdi af ca. 63 800 Kr., men denne Sum var ikke tilfredsstillende for Ejeren af Hessel, som skulde sælge Jorden, og han appellerede Sagen og fik Summen sat op til 67 000 Kr. eller gennemsnitlig 550 Kr. pr. Tønde Land.

I Lensloven af 4. Oktober 1919 § 3, 2det Stykke, bestemmes det, at Lensnævnet ikke alene bestemmer, hvilke Jorder der skal stilles til Raadighed, men Lensnævnet skal ved Valget af den Jord, der skal afstaa, tilstræbe, at den er velegnet til Udstykning. Paa dette væsentlige Punkt er det, jeg synes, det fuldstændig er glippet for Lensnævnet. Jordarealet, der blev overtaget af Nævnet i 1924, omfattede 68 ha Land eller ca. 121 Tdr. Land. Heraf var der 55 Tdr. Land Agerjord og 66 Tdr. Land Kærjord. Jeg maa i den Forbindelse oplyse, at Agermarken var god, hvorimod Kærjorden henlaa i uopdyrket Tilstand, og ingen kunde vide noget om, hvad den med Tiden kunde indbringe. I 1925 fandt Udstykningen Sted. Der oprettedes 11 Husmandsbrug, og til hvert Brug blev der tillagt 5 Tdr. Land Ager og 6 Tdr. Land Kær. Grundskylden andrager 5 000—7 000